

men at der skal dækkes et eller andet Hul i en gammel Frakke.

Hvad det ærede Medlem for Skjolddelev (Nielsen-Jexen) angaar; maa jeg sige, at det var et sørgeligt Syn at se den Mand staa her og være morsom, og jeg skal ikke bestræbe mig for at følge i det ærede Medlems Fodspor. At jeg betragter Ordener, Titler og Rang som noget i og for sig fuldstændig latterligt, er een Ting, men Modstanden derimod betragter jeg som alvorlig, thi i bedste Tilfælde kan man sige, at det er en ligegyldig Ting, men i de allerfleste Tilfælde er det en skadelig Ting; denne Ordens-, Titel- og Ranggalskab, noget, der fordærver mange Mennesker, demoraliserer dem, i meget stort og vidt Omfang giver Lejlighed til Belønning for Ting, der slet ikke skulde belønnes, og giver Lejlighed i alle Tilfælde til en Mængde ganske unødige Forfængelighed paa Borgersindets Bekostning. Mange af de Herrer, som sidde her i Salen og ere dekorerede, kunne gribe i deres egen Barm og se, hvad de have faaet Dekorationen for, og hvormed de have gjort sig fortjente af Fædrelandet i Sammenligning med flere andre nulevende og afdøde, som ikke have faaet den samme Anerkendelse, og saa ville de snart erkende Forskellen og deres egen Ringhed og Lidened.

Naar der i gamle Dage i Israel var store Trængselstider; og noget vigtigt stod paa Dagsordenen, saa kom Troen op gennem Profeterne, og Profeterne traadte op og vidnede om deres Tro og om alt, hvad der skulde ske, og meget af det var mørk Tale, og Folket lyttede dertil. Det ærede Medlem for Skjolddelev (J. Nielsen) var i Dag opfyldt af en saadan Trosiver, en saadan Feber, at det næsten var ængstelig at se paa. Denne Mand skal slet ikke være bange. Det er blevet mig sagt, at han har indgivet Ansøgning om Afsked fra sit Embede, og at han gaar i Forventning om at faa et Kors. Jeg tror nok, at Tiderne ere saa slette her i Danmark, at det ærede Medlem faar sit Kors at bære paa, naar han er bleven færdig med sin, vel sagtens, veltjente Embedsgerning. Men det ærede Medlem var for beskeden, naar han syntes at ville mene, at mindre kultiverede Mennesker kunde nøjes med en Ring i Næsen eller et Kors malet paa Brystet. Jeg vil dog henstille til Ministeriet, at de ikke ere saa grusomme mod en gammel Kollega, naar han skal dekoreres, at de give ham denne Ring i Næsen, naar det endelig skal være . . .

Formanden: Det er ikke heldige Udtalelser.

Alfred Christensen: Jeg vil hjælpe en Kollega her til ikke at komme i den daarlige Situation, han kunde komme i: at blive dekoreret med en Ring i Næsen . . .

Formanden: Det er ikke smukke Talemaader.

Alfred Christensen: Ja, det er det ærede Medlem selv, der har talt om, at ukultiverede Mennesker pynte sig med en Ring i Næsen, og jeg vil gerne have, at det ærede Medlem ikke skal have en Ring i Næsen, for jeg anser ham ikke for ukultiveret nok til at gaa rundt med en saadan Ring. Men medens jeg ikke vil kunne indstille det ærede Medlem for Skjolddelev til et Kors — det kan jeg efter min Stilling til Sagen jo ikke gøre, selv om han efter sine egne og andres Begreber maatte have fortjent det —, saa vil jeg sige, at Ringen vil jeg bede ham fritaget for; skal det gaa galt, lad ham saa faa Korset malet paa Brystet . . .

Formanden: Det er personlige Bemærkninger, som ikke høre hjemme her.

Alfred Christensen: Formanden vil altsaa ikke tillade, at Korset males paa Brystet.

Denne Diskussion og det Billede, som Folketinget frembyder under denne Diskussion, maaler ret den store Forskel, der er paa Venstre i Halvfjerdserne og Firserne og det Standpunkt, som Venstre nu indtager; det maales bl. a. ved Ordførerskabet om Ordener, Titler og Rang — den Gang var det Berg, nu er det det ærede Medlem for Skjolddelev!

Det ærede Medlem for Københavns 12te Valgkreds (Wiinblad) sluttede sit Foredrag med at ytre et Haab om, at de Venstremænds Sønner, der sidde ved Regeringen nu, skulde komme paa bedre Tanker og hjælpe til at gennemføre dette Forslag. Jeg vil bede om, at man ikke nærer dette Haab; men at Folketinget selv tager Sagen i sin egen Haand og gennem en energisk Udvalgsbehandling og Fremførelse af den her i Tinget tvinger Sagen igennem, saaledes at Ministeriet skal staa overfor et Enten—Eller. Det bliver vist den Vej, vi skulle gaa; Ministeriet har selv taget sit Parti, og det opgiver det ikke,